

De vleesgeworden uitzondering

De Amerikaanse Serena Williams, volgende maand 41, lijdt een nederlaag op het toernooi in Toronto. Na de US Open stopt ze ermee. © AP

Le is aan haar afscheidstournee begonnen. Die zal kort en krachtig zijn, en daar moet zij zich gelukkig om prijzen. En wij ook. In Toronto ging ze er al in de tweede ronde uit tegen Belinda Bencic, twaalfde op de ranking: 6-2 en 6-4. Er was een staande ovatie en er vloeiden tranen. Nu volgen nog het toernooi in Cincinnati en dan de US Open, met ongetwijfeld meer tranen, en dan is het afgelopen. Dat liet ze eerder deze week weten middels een interview. In een modeblad.

Atypisch en toch wereldtop. Serena Williams deed in haar hele carrière ongeveer alles anders dan wat tot dan als het normale pad naar succes gold. Zij was de vleesgeworden uitzondering die de regel bevestigde. Een voorbeeld was ze niet. Williams is beter niet te volgen, en ook al niet te imiteren, zeker niet in deze übercorrecte tijden.

Opgegroeid in een achterstandswijk. Getraind en gecoacht in de meest cruciale fase van haar ontwikkeling door haar vader, die zelf nog moest leren wat voor sport tennis was en vooral niet was. In het circuit gestapt met een air van hier tot ginds. Samen met pa en ma, haar iets oudere en minder getalenteerde zus en een trouwe clan van familieleden en naasten.

Niks aantrekken van techniek, gratie, ook niet van de heersende zeden en gewoontes inzake kledij, maar gewoon in een tutu of een catsuit opdraven. Meppen en brullen en tieren en briesen

tot de ballen juist vielen. Toernooien en hun publiek wegzetten als *white trash*, umpires uitschelden, uitgesloten worden (zoals tegen Kim Clijsters), tegenstanders kleineren, niks zeggen op persconferenties, maar evengoed lofzangen en diepere beschouwingen afsteken. Een comeback maken zonder noemenswaardige ranking en er meteen uitgaan op Wimbledon. Een afgang en dan plots was er dat interview in *Vogue*. "Ik drijf weg van het tennis."

Vrouwentennis, zeg maar de hele vrouwensport, heeft nooit een atlete, een kampioene gekend als Serena Williams en dat zal ook nooit meer gebeuren. Het meest opvallende aan Williams was haar fysieke verschijning. Te dik volgens de algemeen aanvaarde fitheidsnormen van de topsport, ogenschijnlijk te veel kont en borsten om haar niet in de weg te zitten bij haar slagen en verplaatsingen.

Trainingsjijver? Als het moest, maar ook niet overdreven veel. Dieet? Ook niet. En toch: ze was snel

en krachtig en gedurende lange tijd in haar loopbaan had ze zelfs een goede fysieke conditie. Zoals zij die 25 jaar heeft kunnen volmaken, zonder erg veel blessures, was ze een *freak of nature*. Je kunt alleen maar gissen wat ze met een afgetraind lichaam nog meer had kunnen bereiken. Dan had ze ongetwijfeld die 24ste en 25ste grandslamtitel gewonnen. "Ik had er dertig kunnen winnen", zei ze zelf.

Drieëntwintig en geen 24, het doet weinig af van haar aura. Dertig had daar even weinig aan toegevoegd. En toch is het jammer voor het tennis, voor de sport, voor de zwarte atlete in het algemeen en Williams in het bijzonder dat ze niet aan die 25 of meer is geraakt. Nu blijft de Australische Margaret Court de statistische nummer één aller tijden.

Behalve van die overwinningen op de vier grote toernooien is de Australische vooral bekend als wereldvreemde pastor van de conservatief-evangelische gemeenschap in Perth. In volle apartheid beweerde Court dat Zuid-Afrika het rassenprobleem beter aanpakte dan de VS. In 2017 legde ze nog uit dat het overaanbod lesbiennes in het tennis een soort besmetting was door lesbische koppels die andere jonge meisjes hadden meegeleid in hun 'perversiteit'. Transgenders zouden dan weer best een duiveluitdrijving krijgen.

Een jaar nadat Court die laatste onzin op de wereld los had gelaten, stond Williams in de finale van de US Open tegen een toen nog relatief onbekende Japans-Amerikaanse. Die zou zij, twee keer forser, met huid en haar opeten en Court evenaren, om later te verbeteren.

Niet dus. Het begon met een *coaching violation*. Vervolgens sloeg ze haar racket kapot na het verlies van een game op een dubbele fout. Tweede waarschuwing en automatisch een punt voor de tegenstander. Waarna ze de umpire ook nog eens een dief noemde en een derde waarschuwing kreeg, wat haar meteen een heel game kostte. Het werd 6-2 en 6-4 voor Naomi Osaka.

Williams zei dat haar bestraffing *a gender thing* was. De volgelingen van Williams vonden het *a race thing*. Niet slim. Williams, die tijdens en na haar zwangerschap geen bal over een net sloeg, had dat jaar toch 18 miljoen dollar verdiend en was de beste betaalde atlete gebleven. Betaald worden om niks te doen en te zijn wie je bent, dan pas overstijg je je sport, en heb je eigenlijk niet te klagen.

De vrouwensport heeft nooit een kampioene gekend als Serena Williams en dat zal ook nooit meer gebeuren